

Три пжти се отрече отъ Христа, и слѣдъ туй Христосъ го полита: „Петре, гдѣ ти е ножътъ?“ И като Му каза Христосъ тиядуми, той Го разбра. Докосна го Христосъ съ онзи огънь на Любовта и му каза, гдѣ е пжтътъ за избавлението на човѣчеството. Не чрѣзъ ножъ ще се избави свѣтътъ, но сърце трѣбва, умъ трѣбва, безстрашие трѣбва, а ти си, Петре, страхливъ, страхливъ, като заякъ! Азъ съмъ ви привеждалъ онзи анекдотъ за заяка, който казвалъ: „Дотегна ми вече въ горитѣ, азъ ще излѣза навънъ въ свѣта.“ Купилъ си два кобура, въоръжилъ се, разхожда се. „Пафъ!“ —тракнало нѣщо, подскочилъ и избѣгалъ. „Втори пжти нѣма да бжда страхливъ“. Тракнало пакъ, пакъ избѣгалъ. Колкото пжти тракнало, все избѣгвалъ въ гората. Та и ние сега сме герои. Англичанитѣ въ първо врѣме бѣха герои, но послѣ въ хоризонтално положение дрехитѣ имъ. Германцитѣ — сжщо, отначало бѣха горди, но послѣ въ хоризонтално положение пардесютата имъ. Като ги разбиха, и тѣ бѣха въ сжщото положение. Не сме видѣли герои. И българитѣ, като бѣгатъ, и тѣхнитѣ пардесюта сж въ хоризонтално положение. Всички бѣгатъ, но като се върнатъ въ отечеството си, казвагъ: „Като насъ герои нѣма!“ Не, не, приятели, геройството седи въ друго. Азъ бихъ счелъ герой ето кой народъ: когато излѣзатъ нѣкои народи да се биятъ, то истинскитѣ герои отъ тѣхъ, като си дигнатъ ржцѣтъ, да приспятъ своитѣ неприятели, да отидатъ при тѣхъ, да имъ взематъ оржжията, да ги нахранятъ хубаво и слѣдъ това да ги върнатъ при тѣхния царъ, като имъ кажатъ: „Слушайте, ние сме миролюбивъ народъ, не искаме да ни закачате.“ Втори и трети пжтъ, като дойдатъ, да направятъ сжщото. А насъ, сега ще ни разказватъ, че сме герои. И картечниятъ огънь тѣй прави: тъкъ-тъкъ-тъкъ! Но иотъ неприятелската страна: тъкъ-тъкъ-тъкъ. И еднитѣ, и другитѣ се избиватъ. Каква философия има въ това избиване? И въ всички църкви ученитъ учатъ, че Богъ е Любовь, че майкитѣ и бащитѣ трѣбва да се обичатъ. Питамъ тогава: ти защо ще разплачешъ тази майка съ убиването на този нейнъ синъ? Тази майка, която го е цѣлувала, милвала и казвала: „Синко, синко, безъ тебе не мога“ — ти ще я разплаквашъ. Защо да ѝ нанасяшъ тази рана? То ѝ,